

I en række vesteuropæiske lande, deriblandt Danmark, har man fra perioden 1830—45 detaillerede og pålidelige statistiske oplysninger, og dette er også tilfældet i Irland, hvor forholdene for året 1841 er særdeles vel oplyst — på samme måde som man for Danmarks vedkommende kan støtte sig på den store statistiske behandling af året 1836.

Selvom fremstillingen er og må være tung og mættet med kendsgerninger, læser man bogen med den største interesse. Der foreligger en række undersøgelser af selve katastrofeårene, men en tilsvarende, på een gang dybtgående og overskuelig analyse af katastrofens erhvervs-geografiske forudsætninger har man hidtil ikke haft. Freemans bog er derfor ikke blot et vigtigt bidrag til kundskaben om Irlands udvikling i det 19' århundrede, men tillige til forståelsen af de almene og skæbnesvangre problemer, der knytter sig til fænomener, som i korthed kan betegnes som: sultens geografi.

Niels Nielsen.

Behrmann, R. B.: Die geotektonische Entwicklung des Apennin-Systems. Geotektonische Forschungen, herausg. von H. Stille und Fr. Lotze. Heft 12. Schweizerbart'sche Verlagsbuchhandlung. Stuttgart 1958. 17 × 25 cm. 99 sider, 2 tavler og 21 fig. i teksten. DM 25,60.

Dette hefte af geotektonische Forschungen er lettere læseligt og af mere almen interesse end de fleste af de foregående, idet det omhandler Italiens geologiske udvikling. Bogen er delt i 3 hovedafsnit, hvoraf det første giver en oversigt over den paleogeografiske og tektoniske udvikling i den italienske halvø og dens nærmeste omgivelser, medens det andet hovedafsnit handler om Apeninerbjergkædens opbygning og det sidste hovedafsnit apenninerfoldningens sammenhæng med og indpasning i det vestmediterrane foldningssystem.

Calabrien, Sardinien og det vestlige Corsica rantes allerede af såvel den kaledoniske som den hercyniske foldning og var således i slutningen af permperioden konsoliderede til en stiv blok, uden om hvilken de senere geosynklinaler og apenninske foldekæder dannedes. Apenninerne er ikke en direkte fortsættelse af Vestalperne, idet disse fra Savoyen fortsætter mod syd og ender blindt i det østlige Corsica. Disses opfoldning finder sted i den ældre del af tertiærtiden, og i samme tidsrum foldes også Nordapenninerne, hvorimod den centrale og sydlige del af Apenninerne først foldes op i miocæn og pliocæn. Foldningsprocessen vandrer fra vest mod øst og syd.

I nedre miocæn ligger endnu mod vest det tyrrhenske fastland

omfattende Toscana, Corsica, Sardinien og Calabrien samt det nuværende tyrrhenske hav. Foran dette ligger først et shelfområde, der omfatter det meste af det nuværende Italien og foran dette igen det adriatiske Vortief.

I mellemiocæn bryder det tyrrhenske fastland sammen, og det nuværende tyrrhenske hav dannes samtidig med, at det adriatiske Vortief fyldes op sydfra. Først i kvartærtiden finder der atter sænkninger sted her, og det nuværende Adriaterhav dannes.

Kaj Hansen.

The University Atlas, edt. by H. Fullard and H. C. Darby. George Philip and Son, London 1958. 23 × 29 cm. 176 kortsider. 90 sider indeks. Pris 30 sh.

Concise Oxford Atlas, edt. by D. P. Bickmore and T. K. Derry. Oxford University Press, London 1958. 20 × 26 cm. 120 kortsider. 160 sider indeks. Pris 30 sh.

Nuevo Atlas Mundial. Aguilar, Madrid 1958. 23 × 30 cm. 395 sider, deraf 110 kortsider og 100 sider indeks.

De to førstnævnte atlasværker er begge nye udgaver af kendte atlas. For *The University Atlas*' vedkommende er der foretaget en fuldstændig nytegning af kortene i et mindre og langt mere handy format. I begge værker viser kortene niveauforholdene med højdeangivelser i feet. *The University Atlas* har en mængde bikort især til belysning af naturgeografiske forhold og bliver derved et udmærket undervisningsatlas; *Concise Oxford Atlas* lægger mere vægt på at gengive politiske ændringer i kortbilledet. De britiske Øer samt landområder med britiske relationer udgør et temmeligt stort afsnit i begge disse atlas, og *Oxford Atlas* har endog adskilt indekset for De britiske Øer og den øvrige verden. I *University Atlas* omfatter indekset ca. 50.000 navne, medens det i *Oxford Atlas* er begrænset til 35.000 samt en række facts om hvert enkelt land.

Det spanske atlas er af en noget anden type. Grundlaget er også her et stort antal veludførte og pænt afstemte højdekort — dog er storbyernes navne sat med en unødvendig stor type, hvilket især skæmmer kortene over Jordens tætbefolkede egne. Det er interessant at lægge mærke til den fine repræsentation af kort over latinamerikanske områder; der er dobbelt så mange kortsider over Latinamerika (22) som over Angloamerika (10) i modsætning til de ovenfor nævnte atlasværker, hvor Angloamerika tegner sig for broderparten. De mange lokale medarbejdere borger for et omhygge-